

It is proposed to improve the list of criminal offenses in the case of which should be applied special confiscation. The author also proposes to improve the procedure of the special confiscation and define how should be brought bona fide acquisition of the right to property. Confirmed the feasibility of limiting the term of arrest of property in criminal proceedings 60 days with the possibility of extension.

УДК 343.23:004.056

А. В. ЛАНДИНА,
кандидат юридичних наук

ІНФОРМАЦІЙНА БЕЗПЕКА ЯК ОБ'ЄКТ ЗЛОЧИНУ

Статтю присвячено проблемі визначення поняття інформаційної безпеки як об'єкта злочину. Для розв'язання цієї проблеми визначено поняття об'єкта злочину, інформаційної безпеки та інформаційної безпеки як об'єкта кримінально-правового захисту. Зроблено висновок, що інформаційна безпека як об'єкт злочинного посягання – це врегульований нормами права порядок суспільних відносин у частині реалізації інформаційної потреби фізичних та юридичних осіб, суспільства, держави, проти якої спрямоване суспільно небезпечне діяння. Запропоновано нову редакцію ч. 1 ст. 1 КК України.

Ключові слова: інформаційна безпека, кримінально-правова охорона, об'єкт злочину, інформаційна потреба, порядок суспільних відносин.

Ландина А. В. Информационная безопасность как объект преступления

Статья посвящена проблеме определения понятия информационной безопасности как объекта преступления. Для решения данной проблемы определены понятия объекта преступления, информационной безопасности и информационной безопасности как объекта уголовно-правовой защиты. Сделан вывод о том, что информационная безопасность как объект преступного посягательства – это урегулированный нормами права порядок общественных отношений в части реализации информационной потребности физических и юридических лиц, общества, государства, против которого направлено общественно опасное деяние. Предложена новая редакция ч. 1 ст. 1 УК Украины.

Ключевые слова: информационная безопасность, уголовно-правовая охрана, объект преступления, информационная потребность, порядок общественных отношений.

Landina A. Information security as an object of crime

The article deals with the definition of information security as an object of crime. The correct determination of the object of each specific offence helps to accurately establish the elements of a crime, and the place of this crime in the Special part of the criminal code, to clarify the character of the crime, the danger he poses to society, the right qualifications and disassociation from other offences and unlawful acts, because of its features and inherent qualities allow to disclose socio-legal content of an act and its legal attributes. To solve this problem the author defines the notion of object of a crime and of information security in the theory of criminal law. Also, the proposed new wording of part 1 of article 1 of the Criminal Code.

Key words: information security, criminal legal protection, the object of the crime, the need for information, order of public relations.

У сучасних умовах розвитку більшості країн, що характеризується зростанням міжнародних зв'язків та взаємозалежності держав одна від одної, національна безпека стає важливою складовою безпеки світової, а соціальні, політичні, правові, економічні заходи країн спрямовані на збереження миру, демократії, гуманізації сучасних відносин. Кінець ХХ – початок ХХІ століття в Україні та світі означений тим, що відбулися і продовжують відбуватися складні трансформаційні процеси, пов'язані з переходом людства до інформаційного суспільства.

Інформаційна безпека є невід'ємною складовою кожної зі сфер національної безпеки. Водночас інформаційна безпека є важливою самостійною сферою забезпечення національної безпеки. Саме тому подальший розвиток України як суверенної, демократичної, правової та економічно стабільної держави, розвиток її у рамках міжнародного законодавства можливий тільки за умови забезпечення належного рівня її інформаційної безпеки.

Перед органами кримінальної юстиції України постало питання вироблення і застосування ефективних засобів боротьби із негативними явищами у сфері інформаційної безпеки як складової національної безпеки і забезпечення захисту національного інформаційного простору від протиправних дій, результатом яких можуть бути суспільно небезпечні наслідки (причому нерідко не лише для України, а й для інших держав). Одним з основних засобів боротьби із суспільно небезпечними проявами у галузі інформаційної безпеки є встановлення кримінальної відповідальності за злочини, які здійснюються у цій сфері.

Як зазначається у ст. 2 КК України, підставою кримінальної відповідальності є вчинення особою суспільно небезпечного діяння, яке містить склад злочину, передбаченого цим Кодексом. Отже, для фіксування наявності факту вчинення злочину, а також і для притягнення до кримінальної відповідальності особи, винної у вчиненні цього злочину, є наявність у діях суб'єкта злочину складу злочину, тобто всіх його елементів. Одним із елементів складу злочину є, поряд з об'єктивною стороною, суб'єктом та суб'єктивною стороною, об'єкт злочину.

Питання інформаційної безпеки у юридичній науці – тема порівняно нова. Те саме можна сказати і про проблемні питання інформаційної безпеки у галузі кримінального права.

Але, незважаючи на зазначене, окремі питання інформаційної безпеки, зокрема щодо забезпечення кримінально-правової охорони інформації, досліджувалися у роботах Д. С. Азарова, П. П. Адрушка, К. І. Белякова, П. С. Берзіна, В. Д. Гавловського, В. І. Голубєва, В. П. Ємельянова, Є. В. Лашука, М. В. Плугатиря, А. М. Ришелюка, В. І. Шакуна, Я. Р. Якубовського та ін.

Комплексному системному дослідженню проблем кримінально-правової охорони інформаційної безпеки в Україні присвячена монографія М. В. Карчевського. Частково це питання було також розглянуто Н. А. Савіною в контексті дослідження кримінально-правової політики забезпечення інформаційного суспільства в Україні.

Дане дослідження має на меті визначення поняття інформаційної безпеки як об'єкта злочину в доктрині кримінального права.

Досягнення вказаної мети передбачає визначення загального поняття об'єкта злочину у доктрині кримінального права і поняття інформаційної безпеки у кримінальному праві.

Тож питання, пов'язані з інформаційною безпекою, є недостатньо вивченими у теорії кримінального права. Зокрема, це стосується і проблеми визначення інформаційної безпеки як об'єкта злочину. Взагалі, зазначається, що правильне встановлення об'єкта кожного конкретного злочину сприяє точному встановленню ознак складу злочину та відведення цьому злочину місця в Особливій частині КК, з'ясуванню характеру злочину, ступеню його небезпечності для суспільства, правильній кваліфікації та відмежуванню від інших правопорушень та протиправних дій, оскільки його особливості та властиві йому якості дають змогу якомога повніше розкрити соціально-правовий зміст того чи іншого діяння та його юридичні ознаки¹.

Для визначення поняття інформаційної безпеки як об'єкта злочину потрібно чітко розуміти, як визначається об'єкт злочину в доктрині кримінального права. До недавнього часу єдино правильним у теорії кримінального права вважалося таке визначення об'єкта як суспільних відносин, охоронюваних законом про кримінальну відповідальність, якого дотримувалися Я. М. Брайнін, Н. Д. Дурманов, Н. І. Загородніков, В. Н. Кудрявцев, Б. С. Нікіфоров, О. А. Піонтковський, А. Н. Трайнін, В. Я. Тацій, Е. А. Фролов та ін.

Але ця концепція не була єдиною у кримінально-правовій теорії – вона одразу ж виявлялася доволі хиткою, як тільки науковці підходили до визначення безпосереднього об'єкта злочину: «об'єкт злочину як суспільні відносини недоступний для безпосереднього впливу на нього»². Визначаючи об'єкт злочину як суспільні відносини, дослідники цієї проблеми визнавали, що кримінальне право охороняє не матеріальні блага, цінності, а лише якусь форму їх вияву, зв'язки між суб'єктами відносин. Це зумовило появу інших точок зору щодо визначення об'єкта злочинного діяння.

З приводу визначення об'єкта злочину у доктрині кримінального права існує кілька концепцій: об'єктом злочину завжди є люди, а не щось інше, бо злочин виступає певним ставленням однієї особи до інших, і саме ці особи і є сторонами будь-яких суспільних відносин³; об'єктом злочину є норми⁴; існує концепція щодо визначення об'єкта злочину як цінностей (благ, інтересів), що охороняються кримінальним правом, проти яких спрямоване злочинне діяння і яким воно може спричинити або спричиняє шкоду⁵. Але, на наш погляд, наведені визначення загального об'єкта злочину є неточними.

Можна погодитися з Є. В. Фесенком, що традиційне визначення об'єкта як сукупності суспільних відносин заідеологізоване і не відповідає сучасним поглядам щодо оцінки соціальних цінностей, які бере під захист кримінальний закон⁶. Підтримує цю думку С. Я. Лихова⁷. Взагалі противники концепції суспільних відносин як об'єкта злочину виходять з того, що суспільні відносини є «лише певною формою наукової абстракції»⁸, тому самі по собі не існують, їм не може бути завдано будь-якої шкоди.

Варто згадати, що ст. 7 КК України 1960 р. визначала злочин як «передбачене кримінальним законом суспільно небезпечне діяння (дія або бездіяль-

ність), що посягає на суспільний лад України, його політичну і економічну системи, власність, особу, політичні, трудові, майнові та інші права і свободи громадян, а так само інше передбачене кримінальним законом суспільно небезпечне діяння, яке посягає на правопорядок»⁹. Це визначення і за своєю сутністю є розгорнутим поняттям об'єкта злочину. Але всі ці елементи об'єднати поняттям суспільних відносин не можна.

Стаття 5 «Керівних основ з Кримінального права РРФСР» 1919 р. містила вказівку, що «Злочин є порушенням порядку суспільних відносин, які охороняються кримінальним правом»¹⁰. Саме з цього визначення злочину можна шляхом доктринального тлумачення вивести, що цілком можливим є визначення об'єкта злочину як порядку суспільних відносин. Ми вважаємо, що злочин не може ніяким чином пошкодити суспільні відносини: вони продовжують своє існування, хоча і в дещо зміненому вигляді. А власне суспільно небезпечна шкода завдається порядку існування цих відносин, який встановлюється певними правовими нормами.

Погоджуємося із О. М. Костенком, що «сутність усіх злочинів полягає не в тому, що вони посягають на безпеку суспільства, тобто є суспільно небезпечними, а в тому, що вони є проявом сваволі і посягають на встановлений у суспільстві за допомогою законодавства порядок, необхідний для безпеки людства. Таким чином, загальним об'єктом будь-яких злочинів є не суспільна безпека, а закріплений у законодавстві порядок відносин між людьми, необхідний для забезпечення безпеки кожного з них»¹¹.

З огляду на зазначене, ми вважаємо, що об'єкт злочину – це охоронюваний кримінальним законом порядок відносин між людьми, що виникають у суспільстві з приводу матеріальних і нематеріальних предметів. Цієї точки зору дотримуються О. М. Костенко, А. С. Нерсисян та інші науковці¹².

Визначаючи поняття інформаційної безпеки як об'єкта злочину, окрім самого поняття злочину, необхідно чітко встановити ознаки інформаційної безпеки у теорії кримінального права. На сьогодні в кримінально-правовому дискурсі поняття «інформаційна безпека» переважно використовується в надто вузькому значенні: як захищеність від витоку відомостей, що містять державну таємницю¹³. Швидше за все це пов'язано з тим, що у КК України термін «інформаційна безпека» вживається лише у ч. 1 ст. 111 «Державна зрада» і розуміється як витік інформації, що становить державну таємницю (на цьому наголошують М. І. Хавронюк, Є. М. Кисилюк, В. І. Павликівський та ін.¹⁴).

Поняття інформаційної безпеки в юридичній науці не є новим. Існує окрема галузь права – інформаційне право, у межах якої досліджуються проблемні питання, пов'язані з цією сферою правого регулювання¹⁵. Крім того, чимало досліджень у частині забезпечення інформаційної безпеки проводиться у галузі адміністративного права¹⁶. У теорії кримінального права також існують визначення цього терміносполучення. Це свідчить про неоднотайність серед учених при формулюванні визначення поняття інформаційної безпеки. Така ситуація значною мірою ускладнює визначення поняття інформаційної безпеки як об'єкта кримінально-правової охорони.

Як зазначає М. В. Карчевський, у сучасній юридичній науці під інформаційною безпекою розуміється не тільки забезпечення цілісності інформаційного ресурсу, режиму обмеженого доступу до нього¹⁷. Загалом немає підстав не погодитися із даною тезою, оскільки це підтверджується аналізом визначень, які містяться у юридичній літературі¹⁸. Дійсно, поняття інформаційної безпеки набагато ширше, ніж забезпечення збереження певної інформації у таємниці, недопущення її витоку – воно охоплює і захист різних сфер життєдіяльності суспільства від небезпечного впливу негативної (шкідливої) інформації, забезпечення територіальної цілісності та громадського порядку, законності, забезпечення прав і свобод громадян, здоров'я та моральності, регулювання інформаційних відносин у сфері комерційної інформації та ін.

Взагалі більшість із визначень з одного боку, фіксують визначальні ознаки інформаційної безпеки, з другого – розглядають її як стабільне, незмінне явище через поняття «стану захищеності», «здатності захищати», тощо. З цього приводу Н. І. Зінченко зазначає, що розуміння безпеки держави як певного стану чи можливості протистояти супротивнику або захищеності його основ є обмеженим і не може бути сприйняте безперечно, оскільки всі ці точки зору передбачають розгляд безпеки, по-перше, у відриві від процесів, що викликають необхідність захисту, протистояння; по-друге, однобічно та в статичному стані, без урахування особливостей соціального розвитку¹⁹.

Саме тому деякі вчені вважають, що інформаційна безпека за сутністю є не певним станом або захищеністю, а системою суспільних відносин; поява та функціонування суспільних відносин інформаційної безпеки пов'язані з інформаційною соціальною потребою, при якій особу варто вважати такою, що перебуває в стані інформаційної безпеки, тоді, коли її потреба в інформації забезпечена належним чином, тобто тоді, коли особа має можливість одержувати достовірну та достатню для здійснення ефективної діяльності інформацію²⁰. Хоча тут потрібно додати, що тут йдеться не лише про потребу у інформації, а й про захищеність певної інформації, і не лише стосовно певних осіб, а й, наприклад, держави. Тому ми вважаємо, що повинно йтися не про потребу в інформації, а про потребу щодо інформації, яка включатиме не лише отримання певного виду інформації, а й її охорону на всіх рівнях. При цьому потерпілою може бути не лише фізична, а й юридична особа, а також суспільство у цілому і держава.

Суспільна небезпечність злочинних посягань на інформаційну безпеку полягає, виходячи з цього, у тому, що своїми діями суб'єкт злочину створює перешкоду для реалізації інформаційної потреби іншої (інших) особи (осіб), установ або держави, за якої не може отримувати достовірну, достатню для неї інформацію або зазнає втрат через розповсюдження конфіденційної інформації. Тому видається неповним визначення суспільної небезпечності посягання на інформаційну безпеку як виключення або ускладнення інформаційної потреби²¹.

Отже, з огляду на зазначене, а також на існуючі у теорії кримінального права визначення, інформаційна безпека – це система суспільних відносин, що

забезпечує реалізацію інформаційної потреби фізичних та юридичних осіб, суспільства і держави²². Однак це визначення потребує уточнення у тому сенсі, що інформаційна безпека – це не система, а порядок певних суспільних відносин, і такий порядок реалізації інформаційної потреби регламентується нормами чинного національного законодавства.

Таким чином, інформаційна безпека – це врегульований нормами права порядок суспільних відносин, що забезпечує реалізацію інформаційної потреби фізичних та юридичних осіб, суспільства, держави.

Висновки. Враховуючи визначення понять інформаційної безпеки як об'єкта кримінально-правової охорони та загального поняття об'єкта злочину, *інформаційна безпека як об'єкт злочинного посягання* – це врегульований нормами права порядок суспільних відносин у частині реалізації інформаційної потреби фізичних та юридичних осіб, суспільства, держави, проти якого спрямоване суспільно небезпечне діяння.

Тут також необхідно зазначити, що кримінальне законодавство України містить більше п'ятдесяти норм, у яких кримінальна відповідальність передбачена за злочини, які посягають на інформаційну безпеку (як основних, так і кваліфікованих), серед яких – такі найбільш суспільно небезпечні діяння, як злочини проти держави, миру і безпеки людства, проти моральності тощо. Але встановивши кримінальну відповідальність за злочинні посягання на інформаційну безпеку, законодавець не визначає інформаційну безпеку як один із об'єктів правової охорони у ч. 1 ст. 1 КК України. Тому вважаємо за необхідне додати у ч. 1 ст. 1 ще одну сферу суспільних відносин, які забезпечують охороною з боку кримінального законодавства, а саме – інформаційну безпеку. У зв'язку з цим пропонуємо викласти ч. 1 ст. 1 у новій редакції: «Кримінальний кодекс України має своїм завданням правове забезпечення охорони прав і свобод людини і громадянина, власності, громадського порядку та громадської безпеки, довкілля, *інформаційної безпеки*, конституційного устрою України від злочинних посягань, забезпечення миру і безпеки людства, а також запобігання злочинам».

Вважаємо, що таке доповнення відповідає сучасному стану розвитку законодавства і підвищенню ефективності діяльності органів кримінальної юстиції України, а також вказуватиме на виняткове значення інформаційної безпеки як для України, так і для інших держав.

1. *Костенко О. М.* Об'єкт злочину: дискусію варто продовжити / О. М. Костенко, А. В. Ландіна // *Право України*. – 2008. – № 4. – С. 101. 2. *Коржанский Н. И.* Объект и предмет уголовно-правовой охранК / Коржанский Н. И. – М. : Изд-во Акад. МВД СССР, 1980. – 3. *Костенко О. М.* Об'єкт злочину: дискусію варто продовжити / О. М. Костенко, А. В. Ландіна // *Право України*. – 2008. – № 4. – С. 102. 4. *Таганцев Н. С.* Русское уголовное право : В 2 т. / Таганцев Н. С. – М. : Наука, 1994–1994. – Т. 1: Часть Общая: Лекции. – 1994. – С. 158. 5. *Негоденко В. К.* Відповідальність за втягнення неповнолітніх у злочинну діяльність / Негоденко В. К. – К. : Наукова думка, 1971. – С. 15. 6. *Фесенко Є.* Цінності як об'єкт злочину // *Право України*. – 1999. – № 6. – С. 75. 7. *Ландіна А. В.* Охрана моральности за Кримінальним кодексом України : Монографія / Ландіна А. В. – К. : Вид-во «Юридична думка», 2013. – С. 21. 8. *Костенко О. М.* Об'єкт

злочину: дискусію варто продовжити / О. М. Костенко, А. В. Ландіна // Право України. – 2008. – № 4. – С. 103. **9.** Там само, С. 104. **10.** Там само, С. 104. **11.** Костенко О. М. Роль доктрини в кримінальному праві // Законодавство України: проблеми та перспективи розвитку. Вип. 1 : Матеріали міжзув'язької наукової студентської конференції 30 січня – 2 лютого 2000 р. – Косів, 2000. – С. 27-28. **12.** Костенко О. М. Об'єкт злочину: дискусію варто продовжити / О. М. Костенко, А. В. Ландіна // Право України. – 2008. – № 4. – С. 101-105.; Ландіна А. В. Охорона моральності за Кримінальним кодексом України : Монографія / Ландіна А. В. – К. : Вид-во «Юридична думка», 2013. – С. 21; Нерсесян А. С. Проблема визначення об'єкта у злочинах проти прав інтелектуальної власності // Часопис Київського університету права. – 2007. – № 1. – С. 151-156. **13.** Карчевський М. В. До питання визначення інформаційної безпеки як об'єкта кримінально-правової охорони / М. В. Карчевський // Науково-практичний коментар до Кримінального кодексу України / За ред. М. І. Мельника, М. І. Хавронюка. – [8-е вид., перероб. і доп.]. – Х. : Фактор, 2011. – С. 257-258; Кримінальне право України. Особлива частина : Підручник / Кол. авторів А. В. Байлов, О. А. Васильєв, О. О. Житний та ін. ; за заг. ред. О. М. Литвинова ; [наук. ред. серії О. М. Бандурка]. – Харків. : Вид-во ХНУВС, 2011. – С. 31; Уголовный кодекс Украины: научно-практический комментарий / Отв. ред. Е. Л. Стрельцов. – [4-е изд., перераб. и доп.]. – Харьков. : Одиссей, 2007. – С. 244. **15.** Колодюк А. В. Інформаційне суспільство: сучасний стан та перспективи розвитку в Україні : Дис. ... канд. політ. наук : 23.00.03 / А. В. Колодюк ; Київ. нац. ун-т ім. Тараса Шевченка ; Ін-т журналістики. – К., 2004. – С. 13. **16.** Ліпкан В. А. Адміністративно-правові основи забезпечення національної безпеки України : Автореф. дис. ... д-ра юрид. наук : 12.00.07 / Володимир Анатолійович Ліпкан ; Київ. нац. ун-т внутр. справ. – К., 2008. – 34 с. **17.** Карчевський М. В. До питання визначення інформаційної безпеки як об'єкта кримінально-правової охорони / М. В. Карчевський // Боротьба з організованою злочинністю і корупцією (теорія і практика). – 2012. – № 1 (27). – С. 268. **18.** Інформаційна безпека України: сутність та проблеми : мат-ли круглого столу (Київ, червень 1998 р.) [Електронний ресурс] // Офіц. сайт Нац. ін-ту стратег. досл. – Режим доступу : <http://www.niss.gov.ua/book/panorama/index.htm>; Скляренко О. А. Сучасні проблеми інформаційної безпеки України в умовах внутрішніх трансформацій / О. А. Скляренко // Актуальні проблеми міжнародних відносин. – К., 2006. – Вип. 64. – Ч. 1. – С. 125–131; Марущак А. І. Інформаційне право: доступ до інформації : Навч. посіб. для студ. ВНЗ / А. І. Марущак. – К. : КНТ, 2007. – 531 с. **19.** Зинченко Н. И. Обеспечение безопасности личности, общества и государства: концептуально-теоретический аспект / Н. И. Зинченко // Социально-гуманитарное знание. – 2006. – № 6. – С. 187. **20.** Карчевський М. В. До питання визначення інформаційної безпеки як об'єкта кримінально-правової охорони / М. В. Карчевський // Боротьба з організованою злочинністю і корупцією (теорія і практика). – 2012. – № 1 (27). – С. 269-270. **21.** Там само, – С. 270. **22.** Там само, – С. 270.

Landina A. Information security as an object of crime

The article deals with the definition of information security as an object of crime. Information security is an integral component of each of the areas of national security. At the same time, information security is an important field of national security. One of the main means of fight against socially dangerous phenomena in the field of information security is to establish criminal responsibility for crimes committed in this sphere. The correct determination of the object of each specific offence helps to accurately establish the elements of a crime, and the place of this crime in the Special part of the criminal code, to clarify the character of the crime, the danger he poses to society, the right qualifications and disassociation from other offences and unlawful acts, because of its features and inherent qualities allow to dis-

close socio-legal content of an act and its legal attributes. To solve this problem the author defines the notion of object of a crime and of information security in the theory of criminal law. It is established that the object of the crime is legally protected order of relationship that exists between people that arise in society regarding tangible and intangible objects; information security is a regulated by rules of law, the order of social relations, which ensures implementation of the information needs of individuals and legal entities, society and the state. It is concluded that information security as object of criminal offences is a regulated by rules of law order of social relations in the implementation of the information needs of individuals and legal entities, society and state against whom a socially dangerous act is committed. The criminal code of Ukraine establishes responsibility for more than fifty crimes in the sphere of information security, but the legislation does not define information security as one of the objects of legal protection in part 1 of article 1 of the criminal code. Therefore, the proposed new wording of part 1 of article 1 of the Criminal Code.

УДК 943.24:340.132(477)

Р. Ш. БАБАНЛИ,
кандидат юридичних наук

ЗАКОНОМІРНОСТІ РЕАЛІЗАЦІЇ ПРАВОВОГО МЕХАНІЗМУ ЗВІЛЬНЕННЯ ОСОБИ ВІД ВІДБУВАННЯ ПОКАРАННЯ З ВИПРОБУВАННЯМ: ПРАВОЗАСТОСОВНИЙ АСПЕКТ

У статті досліджуються практичні аспекти застосування ст. 75 КК України з метою виявлення закономірностей, переваг та недоліків реалізації правового механізму звільнення особи від відбування покарання з випробуванням. За результатами проведеного дослідження виявлено тенденцію існування прямого пропорційного зв'язку між тяжкістю злочину та ймовірністю застосування до особи, яка його вчинила, ст. 75 КК, а саме чим тяжчим є злочин, тим більшою є ймовірність застосування ст. 75 КК. Також встановлено поширеність тенденції застосування ст. 75 КК до осіб, які вчинили злочини, за які передбачено покарання у виді позбавлення волі строком понад п'ять років. Це свідчить про необхідність законодавчого та правозастосовного узгодження усіх правових механізмів, які можуть використовуватись суддею при обранні виду та міри кримінальної відповідальності у широкому сенсі цього поняття.

Ключові слова: звільнення від покарання, звільнення від відбування покарання з випробуванням, покарання, мета покарання, призначення покарання.

Бабанлы Р. Ш. Закономерности реализации правового механизма условного освобождения лица от отбывания наказания: правоприменительный аспект

В статье исследуются практические аспекты применения ст. 75 УК Украины с целью выявления закономерностей, преимуществ и недостатков реализации правового механизма условного освобождения лица от отбывания наказания. По результатам проведенного исследования определена тенденция о существовании прямой пропорциональной связи между тяжестью преступления и вероятностью применения к лицу, совершившему преступление, ст. 75 УК, то есть чем более тяжким является преступление, тем более вероятно применение ст. 75 УК. Также установлена распространенность тенденции применения ст. 75 УК к лицам, которые совершили преступление, за которое предусмотрено наказание в виде лишения свободы сроком более пяти